

[Finansministeren.]

ind på de mange tekniske enkeltheder, som jeg mener bedst kan drøftes under en udvalgsbehandling.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige min medvirken til en belysning af de problemer, forslaget rejser. Såfremt vi under behandlingen skulle finde frem til en ordning, der er bedre end den bestående, vil jeg naturligvis hilse det med tilfredshed; men at dette skulle være muligt på det foreliggende grundlag, er jeg dog lidt i tvivl om.

Ordføreren for forslagsstillerne (Axel Kristensen): Jeg vil gerne begynde med at takke den højtærede finansminister for hans venlige indstilling til, at vi får klaret vore begreber; det synes jeg er væsentligt.

I bemærkningerne til det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. og ved den skriftlige fremsættelse er der gjort rede for både ændringernes betydning og begrundelsen for, at der så kort efter lovens sidste ændring sidste forår foreslås nye ændringer.

Jeg vil gerne — hvad jeg har gjort hver gang — fastslå, at denne lov drejer sig ikke om erhvervsmæssig handel med ejendomme; den drejer sig om handel med ejendomme, der ikke er anskaffet for at sælges, men for at bruges. Jeg vil også gerne fastslå, at det ustandselig fra alle sider er sagt, at det, man tilstræbte, var at ramme de store, urimelige fortjenester. Efter forløbet af debatten her i tinget i foråret syntes der at være mulighed for at opnå ændringer i overensstemmelse med vort forslag, og så må det være vor pligt at gøre forsøg herpå. Den daværende finansminister, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), sagde — det står i Folketingstidende 1964-65 sp. 5921 — at der var noget i den oprindelige tanke om frigørelsesafgift, der havde tiltalt ham. Vi ønsker at prøve, om det, der tiltalte ham, kan bevirke, at vi får gennemført ændringer, så loven præges mere af disse tanker; det gør den ikke nu.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann sagde ved samme lejlighed som ordfører for det radikale venstre, at det for hans parti var et krav, at beskatningen først fandt sted, når fortjenesten blev frigjort — den

frigøres jo ikke, når sælgeren genkøber anden tilsvarende ejendom — og det ærede medlem nævnte både landmænd og andre erhvervsdrivende i denne sammenhæng; det findes på sp. 5902 og sp. 5903. I sådanne tilfælde rammes man nu af loven trods genanskaffelse, og vi finder det rimeligt at prøve, om man vil hjælpe os med en ændring af loven. Det ærede medlem hr. A. C. Normann sagde, at ved næste revision af loven ville man muligvis lade flytningskriteriet, altså genanskaffelseskriteriet, der har medført fritagelsen for de fleste parcelhuse, også komme til at gælde større parcelhuse og visse erhvervsjendomme, men hvorfor ikke tage den revision nu? På spalterne 5904 og 5905 findes kritiske bemærkninger af det ærede medlem hr. A. C. Normann om ekspropriationsbestemmelserne, som vi også finder urimelige. Her må man altså også have muligheder for forbedringer. På spalterne 5906 og 5907 findes udtalelser fra det ærede medlem, der falder sammen med vore synspunkter om erhvervsjendomme, der skal rationaliseres og udvides; altså atter en mulighed for ændringer.

Vi finder det forkert at afvente uheldige og uretfærdige virkninger over for de enkelte borgere, før man vil gå til ændringer, hvis man i øvrigt finder, at der er mulighed for sådanne ændringer. Vi bør prøve, om en bedre lov kan opnås.

Efter vort forslag fjernes bestemmelsen om, at ejerne skal bebo et en- eller tofamiliehus for at undgå, at fortjenesten ved salg bliver beskattet. Når det tages i betragtning, at den her omhandlede lov ikke omfatter erhvervsmæssige ejendomshandler, men kun handel med ejendomme, der ikke er erhvervet i salgshensigt, så er der ingen grund til denne begrænsning i skattefritagelsen. Der kan være mange gode grunde til, at f. eks. en slægtning ejer en ejendom, der bebos af et andet familiemedlem, og til, at salg af en ejendom udskydes til nogen tid efter, at en ejer har fraflyttet den, f. eks. ved embedsmænds eller andres midlertidige forflyttelse til udlandet, og der kan ikke være nogen indtægtsinteresse af betydning for staten i bestemmelsen om, at man skal bebo ejendommen.

Det forekommer også meget urimeligt, at man ved salg af et parcelhus, fra hvilket det er muligt at udstykke en grund, skal